

Наистина, Йовковъ ми бѣ писалъ нѣколко открити пощенски карти и азъ сжщо му се обаждахъ, като учителъ въ Долня Орѣховица и Драганово, а после като студентъ въ София.

Бѣха първитѣ дни следъ погрома. Войскитѣ разнесоха името на България по цѣль свѣтъ, последва ударътъ надъ Одринъ и малко следъ това — пѣленъ разгромъ. Българската душа бѣше тежко наранена, унинието и отчаянието владѣяха надъ българската земя и отъ нигде надежда!

Йорданъ Йовковъ не обичаше да приказва, но говорѣше много увлѣкателно. Азъ го разпитвахъ за войната, но той отговаряше безъ желание.

— Та едно ли е, та две ли сж — да ти разказвамъ . . .

До този моментъ азъ не знаехъ, че Йовковъ е печаталъ нѣкои стихотворения и два или три разкази.

Въ книжка шеста, година II, на сп. Художникъ, 1907 година, е помѣстено едно отъ най-първитѣ му стихотворения, съ три звѣздички вмѣсто заглавие, което възпѣва пролѣтътъ, нощътъ и морето.

Въ мартенската книжка, презъ 1911 година, на списание Наблюдатель, е напечатанъ разказътъ на Йовковъ Звездна вечеръ, а въ следващата двойна книжка на сжщото списание е напечатанъ разказътъ Нова пролѣтъ.

Смутенъ за утрешния день, Йовковъ най-после се реши да каже свѣнливо: Азъ гладувамъ и